

vel elelőtt buzgó tagja lett a baptista egyháznak. Abban az időben a hívők sokat szenvedtek a hitetlen világtól, de ő mindezt bátran tűrte. Mintegy 8 évvel ezelőtt ismerte meg a szombat igazságát, amit kedves férjével egyetemben örömmel elfogadott. Az utóbbi években Baross-utcai gyülekezetünk gondozásával volt megbízva, amely munkát nagy hűséggel és szeretettel végzett kedves férjével egyetemben s mindig készséggel szolgált a testvériségnek. A gyászbeszéd Baross-utcai imatérünkben tartott meg nagyszámú hallgatóságjelenlétében. A budapesti énekhar néhány nagyon szép alkalmi éneket adott elő. Emlékét mindaddig szeretettel és áldással őrizzük, míg az Úr kegyelme egy jobb és örökös életre kelti s az új hazában viszontláthatjuk.

Huenergardt J. F.

Október 2-án halt meg a mi újpesti Zseni testvéreinknek Ilonka nevű 20 hónapos kis leánykájuk. A kis gyermek parányi kora ellenére egy alkalmat sem mulasztott el, sőt szülei és vendégeik kezét is imára kulcsolta minden megfelelő alkalommal. Pihenj békén kis gyermek, míg az Úr újból egycsit szerető szüleiddel. A gyászbeszédet Bähler testvérünk tartotta meg.

„Gyancsak folyó évi október hó 25-én hunyt el a mi rákospalotai Tóth testvérnőnknek Pál nevű 14 éves fia, szüleinek nagy szomorúságára. A gyász-

beszédet Huenergardt testvérünk véggezte a palotaujfalusi Nagy Sándor-utcai gyászházban. A szülők s a nagyszámú gyászoló rokonság vigasztalódjék azon biztos hitben, hogy a halál csak egy rövid álom, melyre egy boldog ébredés következik.

Nyugtázások.

Missziómunkánkat testvéreink és az igazság barátjai a következő nemes adományokkal támogatták: Nagy Eszter Sz. Kövesdről, az igazságnak egy barátja 10 K-t, Valaki, aki magát megnevezni nem akarja, Mezőpanitról 60 K-t, Egy testvérnő Mezőpanitról az afrikai misszi részére adott 100 K-t, Balázs J.-né Alberti-Írsáról 4 K-t, Méri Imréné Válból 5 K-t.

Kecskemétről a kedves barátok a következő összegeket adományozták: Csáki Máté és neje 9 kor., Lászlóné 10 kor., Szilgyárfó úr 10 kor., Józsa Amalka kisasszony 10 koronát.

Osz Mihály.

„Evangéliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala Budapest.

Szerkesztőségi bizottság.

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felelős szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Vallásos Irtatok Nemzetközi Kiadóhivatala Budapest, I., Krisztina-körút 167

Amerika részére: *Review & Herald Publ. Assn.* New-York City, 32. Union Square East.

Evangéliumi munkás

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint”. 1. Kor. 3. 8.

XII. évfolyam.

Budapest, 1919.

2. szám.

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 1919. második negyedévre:

1. Missziói programok. 2. Kéthetenkénti imaórák programja. 3. Különfélék.

Imaóra 1919 ápr. 5. ére.

Jézus fellépése.

(White E. G.)

Jézus a pusztából a Jordánhoz tért vissza, ahol keresztelő János prédikált. Úgyanekkor érkeztek Jánoshoz a jeruzsálemi fejedelmek küldöttjei, akik tudni akarták, hogy milyen módon tanítja és kereszteli a népet.

Megkérdezték, hogy ő-e a Messiás vagy Illés, avagy a „prófeta”, aki alatt nyilván Mózeset értették. Minderre azt felelte: „Nem vagyok.” Erre tovább kérdezték: „Ki vagy hát, hogy feleletet adhassunk küldöttjeinknek?”

Igy szólott: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondotta Ésaías proféta.” Ján. I., 22. 23.

Ha régente királyok messze útra keltek, embereket küldtek maguk elé, hogy az utat egyengessék. Ezeknek ki kellett vágni az útból lévő fákat, félrehordani a köveket és betemetni a gödröket.

Miután Jézus, a mennyei király eljött, keresztelő János küldetett ki, hogy útját egyengesse azáltal, hogy a népet jöveteléről értesítette és megterésre hívta fel. Miközben János a jeruzsálemi követeivel beszélgetett, megpillantá Jézust a parton és kiterjesztett karokkal kiáltá: „Köztetek van, akit ti nem ismertek. Ő az, aki atánam jó, aki előttem lett,

akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.” Ján. I., 26. 27.

A nép mélyen meg volt hatva. A messiás közöttük volt. Sóváran tekintettek arra, amerre keresztelő János mutatott, de Jézus már elvagyult a tömeg között s elkerülte tekintetüket.

A következő napon újra Jézus felé fordult János és a következőket mondotta: „Ime Istennek baránya, ki a világ bűnét hordja.”

Erre azon jelekről beszélt János, melyeket Krisztus alámerítkezésénél látott. „És én láttam és bizonyosságot tettem, hogy ez az Isten fia.” Ján. I., 29. 34.

Csodálkozással és tisztelettel tekintettek a hallgatók Jézusra. Egy-mást kérdezték: Ez a Krisztus?

Nem felelték fel Krisztuson a földi gazdagság vagy nagyság jeleit. Ruházata egyszerű volt, olyan, mint a legtöbb szegény emberé, de halovány, sovány arcán láttak valamit, ami szívüket megindította.

Arcáról méltóság és erő sugárzott le, s minden pillantása isteni részvétől és kimondhatatlan szeretetről beszélt.

Ami de a jeruzsálemi követek még sem vonzódtak az Údvözítőhöz. János nem azt mondta nekik, amit hallani kívántak volna. Ők egy hatalmas hódítóknak képzeltek a Messiasát. Azonnal látták, hogy Jézusnak nincsenek hódítási vágyai és csatlódva fordultak el tőle.

A következő napon, midőn János ismét megpillantá Jézust, újból így kiáltott fel: "Íme ez Istennek báránya!" János két tanítványa, kik a közelben állottak, követte Jézust. Hallgatták tanítását és tanítványai lettek. Az egyiknek András, a másiknak János volt a neve.

András csakhamar Jézushoz hozta Simon nevű testvérét is, kit Krisztus Péternek nevezett el. Másnap Jézus a Galileában vezetett úton még egy tanítványt hívott maga után, kinek Fülöp volt a neve. Fülöp, mihielyt megtalálta az Üdvözítőt, azonnál hozzávezette barátját, Náthánélt is.

Ily módon vette kezdetét Krisztus hatalmas földi munkája. Egyenként hívta magához tanítványait, ezek viszont testvéreiket és barátaitak vezették hozzája. Így kellene cselekedni Krisztus minden követőjének. Mihielyt megismerte Jézust, másoknak is el kellene beszélnie, hogy mily hű barátot talált. Ezen munkát ifjú és agg, egyaránt terjesztheti.

Misszióóra 1919 április 12-ére.

Krisztus eljövételének előjelei.

1. Mily bibliai könyvekből ismerhetjük meg elsősorban az Úr eljövételének idejét?
2. Mit olvashatunk a végidőben végbemenő eseményekről? Máté 24, 3.
3. Mily jelek mennek végbe a fizikai világba?
4. Mit ír a szentírás a földrengésekről és egyéb elemi csapásokról? Zsid. 1, 10-12; Jóel 2, 3-11; Ésa. 3, 6-9; Máté 24, 7, 8.
5. Mily jelek mennek végbe az égi testeken? Máté 24, 20, 30; Jóel 2, 30, 31. Márk. 13, 24-27.
6. Mit tanít Dániel próféta Krisztus eljövételének előjeleiről? Dán. 2, 28. 29; 11, 32. 40.; 3, 17-19.

7. A jelenések könyvének mely részei foglalkoznak az utolsó időben végbemenő eseményekkel? Jelen. 2, 3, 6-9, 12, 13, 14.

8. Dániel próféta könyvének mely részei foglalkoznak az utolsó időben végbemenő eseményekkel? Dán. 2, 7, 8, 9, 11.

9. Hová vezetnek bennünket az összes prófétai láncolatok?

Megjegyzés: A sötét nap 1780 május 19-én volt látható. A rákövetkező éjszakán a hold vérvörös volt. 1833 nov. 13-án ment végbe a nagy csillaghullás. A nagy üldözések, mikről az írások beszélnek, 1798-ban értek véget.

Imaóra 1919 apr. 19-ére

Jézus fellépése.

(Folytatás)

A galileai szállóban Krisztus tanítványaival egyetemben egy menyegzői lakomán vett részt. Itt nyilatkozta ki először csodatévő erejét.

Abban az országban ily alkalmakkor bort is szokták inni. Mielőtt véget ért volna a lakoma, a bor-készlet elfogyott. A bor hiánya bárátságatlanságra mutatott volna és emiatt nagy szégyennek tekintették.

Miután Krisztust értesítették erről, megparancsolá a szolgáknak, hogy hat kókorsót töltsenek meg vízzel. "És mondá nekik: most merítsetek és vigyétek a násznapra." Ján. 2, 8.

Víz helyett bor volt a korsóban, még pedig sokkal jobb, mint az előbbeni.

Miután Jézus ezen csudát véghezvitte, tovább folytatta útját s a vendégek csak távozása után értesültek arról, amit cselekedett.

Krisztus emé ajándéka, mellyel a vendégeket meglepte, egy szimbólum volt. A víz az alámerítkezést, a bor pedig vérét jelképezte, mely a világ megváltásáért ontatott.

tálja szívünkbe. Kielegfti vágyainkat úgy, hogy a világi vagyon, dicőség és élvezet minden csábító erejét elveszti ránk nézve.

Oly örömmel hatja át szívünket, melyet mások közkinésévé akarnának tenni. Egy élő vízforrássá lesz bennünk, amely mint áldás áradását környezetünkre.

Mindaz, kiben Isten lelke lakozik, örökké fog lakni Krisztus országbában. A szívünkbe való hit általi befogadása az örök élet kezdetét jelenti.

Ily áldással kívánta Jézus az asszonyt megajándékozni, csak azt várta, hogy kérje tőle. Hasonlóképen akar bennünket is megajándékozni.

Ezen asszony megszegte Isten parancsait s Jézus megmutatta neki, hogy ismeri szívének titkát. De egyúttal arról is meggyőzte, hogy egy igaz barátja van, aki őt szereti, s ha a bűn útját elhagyja, Isten kész őt gyermekének fogadni.

Az asszony örömeben a közeli városba szaladt és Jézushoz hívá az embereket.

Kijöttek mindnyájan a kúthoz és kérték, hogy náluk maradjon. Két napon át maradt közöttük, tanítván őket. Figyeltek szavára, megbánták bűneiket és üdvözítőjüket ismerték fel benne.

Tanítói működése alatt Jézus két ízben kereste fel szülővárosát. Első látogatása alkalmával szombatnapon a zsinagógába ment.

Éstias próféta könyvéből épp azon helyet olvasta fel, amely a Messiás működését esetieli: hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdeti, hogy a kétségbeesetteket vigasztalja, a betegeket gyógyítja és a vakok szemeit megnyitja.

Erre kijelentette a nép előtt, hogy mindez ama napon ment teljeseedsbe.

Ezen szavak örömmel töltötték el a hallgatókat. Hitték, hogy

A Krisztus által alkotott bor nem volt megerjedve. Az erjedt bor ivását megültá Isten, mert részegséget okoz. Így szól az úr: "A bor csufoló, a részegítő ital háborgó és valaki abba beletéved, nem böles." "Végre mint a kígyó megmar, és mint a mérges kígyó megcsíp." Példab. 20, 1; 23, 32.

A menyegzői lakomán fogyasztott bor tiszta, édes must volt. Ugyanaz a must volt, melyet a próféta áldásnak nevez. Ésa. 65, 8.

Krisztus a menyegzői lakomán való jelenléte által hangsúlyozni kívánta, hogy helyesi, ha az emberek hasonló módon szórakoznak. Örült, ha az embereket boldogaknak látta. Gyakran felkereste őket lakásaikban és biztató őket, hogy mindennapi gondjaikat elfeledve, gondoljanak Isten jóságára és szeretetére. Bárhol volt is, mindenütt ily irányú munkát végzett. Mindenütt hirdeté az üdvösség útját, ahol csak oly szívet talált, mely nyitva állott az isteni igazságok számára.

Samarián át utazva, leült egy kút mellé megpihenni. Midőn egy asszony jött vizet meríteni, egy ital vizet kért tőle.

Az asszony csodálkozott ezen, mert tudta, hogy a zsidók és samaritánusok gyűlölök egymást. De Krisztus kijelentette neki, hogy ő is kész neki az élet vizét adni, s így folytatá:

"Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjuhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, melyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjuhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzó viznek kútfje lesz őbenne." Ján. 4, 13, 14. Az élő vizen a Szt. Lélek kell értenünk. Valamint a szomjas vándornak vízre, úgy van a mi szívünknek Isten lelkere szüksége. Aki ezen vízből iszik, az soha meg nem szomjuhozik.

A Szt. Lélek Isten szeretetét plá-

Jézus az ígért Messiás. Isten lelke érinté őket és mindnyájan magasztalták az Urat.

De később arra gondoltak, hogyan dolgozott Jézus mint ács közöttük. Gyakran látták, amint apjával Józseffel az ácsműhelyben dolgozott s ámbár egész életét a jócselekedeteknek szentelte, még sem akarták hinni, hogy ő a Messiás.

Alkalmat adott Sátánnak, hogy a szívük feletti uralmat elnyerje, haragra lobbantak az Üdvözítő ellen és elhatározták, hogy megölik.

Magukkal hurcolták, hogy egy meredek hegyoromról a mélységbe taszítsák, de szent angyalok vigyáztak rá és ő sértetlenül távozott közöttük.

Midőn másodízben keresé fel Názáretet, akkor sem volt hajlandó a nép őt elfogadni, mire eltávozott, hogy soha többé oda vissza ne térjen.

Krisztus mindenkim segített, aki csak segítségért fordult hozzá. Midőn a messze földről hozzá zarándokolt betegeket meggyógyította, nagy volt a tömeg öröme. Úgy látszott, hogy a menny alájött a földre és mindnyájan örvendtek a könyörületes Üdvözítő uralmának.

Misszióra 1919 április 26-ára.

A társadalomban végbemenő jelek.

1. Javulnak-e a társadalmi állapotok a végidőben? 2. Tim. 3, 13.
2. Áltathatjuk-e magunkat egy jobb korral? Miquéás 7, 3. 4.
3. Mit ír Esaiás az utolsó idők társadalmáról? Ésa. 59, 9—20.
4. Mit észlelünk gazdasági téren? Ésa. 5, 8—12; 1, 7—12;
5. Hogy oszlik meg a vagyon? Jak. 5, 1—7.
6. Javulnak-e az erkölcsök? Ezek. 16, 49. 50.
7. Miért élnek az emberek az utolsó időben? Luk. 17, 26—30.

8. Hogy festi Mózes könyve a romlott állapotokat? 1. Móz. 6, 5. 11.
9. Mit remélnék az emberek? 1. Tess. 5, 1—4; Jóél 3, 9—11.
10. Békesség helyett mi következnek? Jer. 25, 15—32.

Imaóra 1919 május 3-ára.

Krisztus tanai.

(White E. G.)

A zsidók vallása ekkor már csupán csak ceremóniákból állott. Az igazi istentisztelettől mindinkább eltávolodtak, Isten szavát saját hagyományalkkal akarták pótolni.

Egyedül Krisztus ereje képes az embert a bűntől megóvni. Am a zsidók úgy vélték, hogy saját cselekedeteik és a ceremóniák gyakorlása által érdemelhetik ki az örök életet.

A Messiást egy oly hatalmas jellemnek képzeltek, aki erővel uralkodik a földön, azt hitték, hogy eljövetele által földi áldásban részesülnek.

Jézus tudta, hogy ebbeli várakozásukban csalódnai fognak. Am ő sokkal értékesebbet akart nekik nyújtani, mint amit vártak. Isten igaz tiszteletét akarta helyreállítani. Az ő hite a tiszta életben és szennytelen jellemben nyilvánult meg.

A fenséges hegybeszédben kijelentette, hogy mi becses Isten előtt és mi tehetné az embert igazán boldoggá.

Az Üdvözítő tanítványa a rabbik tanításainak befolyása alatt állottak s ezért elsősorban hozzájuk intézte az Üdvözítő szavait. A nékik mondták azonban mihozzánk is szólanak.

„Boldogok a lelki szegények”, mondotta Krisztus. A lelki szegények azok, akik nyomorult, bűnös voltaknek teljes tudatában vannak. Akik érzik, hogy saját erejük által

semmi jót sem cselekedhetnek: Akik Isten segítségét kérik s akik el is nyerik áldását.

„Mert így szól a magasságos és fenséges, aki örökké lakozik és aki-nek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megleventsem az alázatosak lelkét és megleventsem a megtörték szívét”. Ésa. 57, 15.

„Boldogok, akik szomorkodnak”. Ez koránsem azokra vonatkozik, akik elégedetlenkednek, panaszkodnak s állandóan szomorú ábrázatot mutatnak. Ez azokról mondatik, akik bűnüket őszintén megbánják s Istentől bocsánatot kérnek.

Az ilyeneknek szívesen megbocsát az Úr. Így szól: „Az ő siralmokat örömmre fordítom, és megvizsgálta-lom és felvidámítom őket az ő bánatukból”. Jer. 31, 13.

„Boldogok az alázatosak.” Krisztus így szól: „Tanuljatok én tőlem, mert én szelíd és alázatos szívű vagyok”. Máté 11, 29. Ha igazságtalanul bántak veite, a rosszért jóval fizeték. Ezzel példát nyújtott minékünk, hogy mi is állandóan hozzá hasonlóan cselekedjünk.

„Boldogok, akik éheznek és szomjú-hozzák az igazságot”. Az igazság igaz és becsületes cselekedeteket jelent. Engedelmisséget jelent Isten törvényei iránt, mint amelyekben az igazság elvei kifejezésre jutnak. Az irás így szól: „Összes törvényeid igazak”. Zsolt. 119, 172.

Krisztus saját példája által tanít bennünket az ezen törvények iránti engedelmisségre. Életben látjuk megnyilvánulni a törvény igazságát. Csak akkor éhezünk és szomjúhoz-zuk az igazságot, ha gondolataink, szavaink és cselekedeteinkben egy-aránt Krisztushoz kívánunk hason-lók lenni.

S ha őszintén vágyakozunk, úgy tényleg hasonlóak lehetünk Krisztus-hoz. Cselekedeteink hasonlóak lehet-

nek az övéhez s életünk összhang-ban lehet Isten törvényeivel. A Szt. Lélek Isten iránti szeretettel fogja szívünket betölteni, örömmel teljesítjük Isten akarátát.

Isten inkább kész arra, hogy nekünk Szt. Lelkét adja, mint szülők, hogy gyermekeiknek jó adományokat nyújtsanak. Igérete így hang-zik: „Kérjétek és megadatik”. Luk. 11, 9; Máté 7, 7. Akik igazságra tö-rekednek, mind „kielégítettek”.

Misszióra 1919 május 10-ére.

A vallásos életben végbemenő jelek.

1. Mit tapasztalunk a vallási életben? 2. Tim. 3, 1—5;
2. Mily két dolog jellemzi az utolsó idők hitéletét? Jel. 3, 14—21; Luk. 18, 8; Jel. 18. 1—4.; 2. Péter 3. 3. 4.
3. Megjövendöli-e a szentírás a tévtanok terjedését? Máté 24, 24;
4. Mit olvasunk a hamis prófé-tákról? 2. Péter 2, 1. 2.; 2. Tess. 2, 9. 10.
5. Mit ír a jelenése könyve ezen szomorú állapotokról? Jel. 13, 13. 14.
6. Növekedik-e az értelem? Dán. 12, 4. 9. 10.

7. Mily irányban növekedik az emberi értelem? Sof. 2, 1—3.

8. Mi jellemzi még az utolsó na-pokat hit tekintetében? Máté 24, 14.

9. Mi vár az Isten szavára? Zsolt. 147, 15; Ésa. 52, 10; Máté 24, 32—35.

Megjegyzés: A XVIII. század végén született meg a modern misszió. 1792-ben alapította meg Carey Vilmos az első missziótársaságot. Ez Indiában kezdte meg munkáját. Utána rövidebb időközben több hatalmas missziótársaság alakult. 1804 március 7-én alakult meg a brit bibliatársaság. Kevéssel utána megalakult a württembergi és az ame-rikai bibliatársaság. Azóta körülbe-lül 100 milliárd bibliát terjesztettek el az egész földön.

Imaóra 1919 május 17-ére.

Krisztus tanai.

(Folytatás.)

„Boldogok az irgalmasok”. Irgalmasok akkor vagyunk, ha másokkal jobban bánunk, mint ahogy azok megérdemelnék. Így bánt Isten mivélünk. Irgalmas az Úr az istentelenek és haláttalanok iránt is.

Azt kívánja, hogy mi is hasonlóképen cselekedjünk egymással. Így szól: „Legyetek pedig egymáshoz jószágosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek”. Ef. 4, 32.

„Boldogok a tisztaszívűek”. Isten azt nézi, hogy kik vagyunk és nem azt, hogy kiknek akarunk feltűnni. Azt kívánja, hogy szívünk tiszta legyen, mert akkor szavaink és cselekedeteink is igazak lesznek.

Dávid király így fohászzkodott: „Tiszta szívet teremts bennem óh Isten”. „Legyenek kedvedre valók szájam mondásai és az én szívem gondolatjai előtted, óh Úram, köszkülsz és megváltóm”. Zsolt. 51, 12; 19, 15. Ez legyen a mi imánk is!

„Boldogok, akik békességre törekednek”. Akiben Krisztus aláztos lelke lakozik, az a békességre fog törekedni. Az ily lélek nem idéz elő viszályt és nem ad haragos vagy sértő feleletet. Megédesíti az otthont s oly békességet támaszt, mely mindeneknek áldására válik.

„Boldogok, akik az igazságért üldöztetnek”. Máté 5, 3—10. Krisztus tudta, hogy tanítványait miatta üldözni fogják, de intette őket, hogy ez ne szomorítsa őket.

Azoknak, akik Krisztust követik és szeretik, semmi sincs ártalmára. Ó állandóan velük van. Ha megölik is őket, egy oly életet ad nekik, mely soha el nem múlik s a dicsőség hervadatlan koronáját nyeri el.

Altaluk sokan ismerik meg a Megváltót. Krisztus így szólt tanítvá-

nyainak: „Ti vagytok a világ vilá-gossága”. Máté 5, 14. Jézus csak hamar visszatér a földről mennyei lakhelyére s ekkor tanítványaira háral a feladat, hogy szeretetét a világgal megismertessék. Világító fákllyák legyenek a világ sötétségében.

A világító torony fénye vezérel a hajót a biztos révbe. Hasonlóképen világítsanak Krisztus hívei is e világ sötétségében, hogy lelkeket a mennyei hajlékokba vezéreljenek.

Így cselekedjen Krisztus minden igaz követője. Az Úr munkatársakul hívja őket a lelkek megmentésének munkájában.

Ezen tanok idegenek voltak Krisztus hallgatóinak s ezért sokszor megismételte őket. Egy ízben egy irástudó a következő kérdéssel jött hozzá: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?” Jézus felelt: „Hogy van megírva a törvényben, mint olvasol?”

„Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.”

„Jól felelél”; monda Jézus, „ezt cselekedd és élisz.” Am az irástudó nem cselekedett így. Jól tudta, hogy másokat nem szeretett úgy, mint önmagát. Ahelyett, hogy ezt megbánta volna, mentegetni igyekezett magát és így szólt: „de ki az én felebarátom?” Luk. 10, 25—29.

A papok sokat vitakoztak ezen kérdés felett. A tudatlanokat s a törvényt nem ismerőket nem tekintették felebarátaiknak. Krisztus nem vett részt ezen vitákban. Egy nemrég végbement eseményvel felelt a kérdésre.

Misszióra 1919 május 24-ére.

Krisztus eljövételéről.

1. Megigért-e Krisztus eljövételét? Ján. 14, 2. 3.

2. Halálunk alkalmával történik-e Krisztus eljövetele? 1. Kor. 15, 26.

3. Vájjon a spirítizmusban jelenik-e meg Krisztus? Máté 24, 23—26; 24, 17.

4. Milyen módon fog eljönni? Ap. csel. 1, 9—11;

5. Kik látják meg eljövetelekor? Jel. 1, 7.

6. Személyes megjelenését tanítja a szentírás? 2. Péter 1, 16; 3, 4. 12.

7. Mit jelent megjelenése a hívőknek? Zsid. 9, 28.

8. Hogy festi le az ótestamentumi evangélium eljövételének hatását? Ésa. 25, 9.

9. Minek a napja lesz Krisztus eljövetele? 2. Tim. 4, 7. 8; Luk. 14, 13. 14.

Megjegyzés: Krisztus személyesen élt-e földön, eltávozása is személyes volt; az apostolok is azt tartották, hogy eljövetele is személyes lesz. Éppen ezért írásaikban a „parousia” görög szavát használják, midőn Krisztus másodikk eljövételéről írnak. Ez a szó tudniillik görög nyelven személyes jelenetet vagy megjelenést jelent.

Imaóra 1919 május 31-ére.

Krisztus tanai.

(Folytatás.)

Egy ember ment alá Jeruzsálemből Jerikóba. Az út egy magányos sziklas helyen ment keresztül. Rablók kezébe esett, kik minden vagyonától megfosztották s akik félholtárrá verve, vérbe fagyva hagyták az úton.

Egy pap és egy levita jöttek éppen arra a templomból, de ahelyett, hogy a szerencsétlennek segítségére sietnek volna, kikerülték és tovább mentek.

Ezen embereket arra választotta ki az Úr, hogy a templomban szolgálatot létesítsenek s hogy jóságát és irgalmát nyilatkoztassák ki a világnak. Amde szívük hideg és érzéketlen volt.

Kis vártatva egy samaritanus jött arra. A samaritanusokat a zsidók gyűlölték és megvetették. Egy falat kenyert vagy egy korty vizet sem fogadtak volna el a tisztátalanoknak tartott samaritanusoktól. Am a derék ember mindezzel nem törődött, sőt az sem aggasztotta, hogy a bizonyára még a közelben tanyázó rablók tán rá is leselkednek.

Ott fektött az idegen vérbe fagyva félholtan. Leveté köpenyét és belét takará a beteget.

Borával megitta és olajat öntö seibe. Felülteté szamarára, bevívé a szállásra és egész éjjel ápoltá.

Másnap reggel, mielőtt továbbutazott volna, annyi pénzt adott át a szállásadó gazdának, amelynek fejében az mindaddig ápolta a beteget, míg csak meg nem gyógyult.

Miután elbeszélte ezen eseményt, Jézus az irástudóhoz fordult és így szólt:

„Mit gondolsz, ki volt ezen három közül annak a felebarátja, aki a rablók kezébe esett?”

Az irástudó felele: „Az, aki vele az irgalmasságot cselekedte”.

Erre így szólt Jézus: „Menj és cselekedj te is hasonlóképen”. Luk. 10, 35—37. Jézus itt arra tanít, hogy mindaz felebarátunk, aki csak segít-ségünkre szorul. Bánjunk vele úgy, mint ahogy szeretnők, hogy mivélünk is bánjanak az emberek.

A pap és levita úgy vélték, hogy megtartják Isten minden parancsolatát, ámde a valóságban a samaritanus igazabb és jámborabb volt náluk. Jóságos és irgalmas szíve volt.

Azáltal, hogy a sebestült idegent ápolta, bizonyosságot tett Isten és ember iránti szeretetéről egyaránt. Mert Isten bizonyára abban leli tejszédét, ha mi egymással jól cselekszünk. Azzal nyilvánítjuk ki iránta való szeretetünket, ha jól cselekszünk mind azokkal, akikkel csak érintkezünk.

A jóságos, szeretetteljes szív többet ér e világ minden kincsénél.

Azok, akik állandóan jót cselekednek, ezzel bizonyosságát adják annak, hogy Isten gyermekei s hogy azok közé tartoznak, akik Krisztus országában lakoznak.

Misszióóra 1919 június 7-ére.

Eljövételének célja és jelentősége.

1. Mi történt a megholt igazakkal az Úr eljövételével? 1. Tess. 4, 20—27.
2. Mi történik a gonoszokkal? Máté 13, 24—30.
3. Mi történik az egész földdel? 2. Tess. 1, 7—10.
4. Várták-e már a pátriárkák és próféták is az Úr eljövételét? Zsid. 11, 5.
5. Mit olvasunk Énokról e tekintetben? Judás 14.
6. Hogy fejezte ki Jób a megváltó eljöttébe vetett bizalmát? Jób 19, 23—2.
8. Ésaías könyvében mit olvashatunk? Esa. 25, 9; 11, 10—12; 66, 14—16.
9. Mit mond róla Dániel? Dán. 2, 44.

Imaóra 1919 június 14-ére.

A szombat parancsolata.

(White E. G.)

Az Üdvözítő megtartá a szombatot és tanítványainak is megparancsolá, hogy hasonlóan cselekedjenek. Ő tudta a legjobban, miként kell azt megtartanunk, mert hisz ő maga szentelte azt meg.

A biblia így szól: „Megemlékezel a szombatról, hogy megszenteljed azt”. „A hetedik napon az Úrnak, a te Istenednek szombatja legyen.” „Mert hat napon át alkotá az Úr az eget, a földet és a tengert és mindazt, ami azokban van, de megnyugodott a hetedik napon. Ezért áldotta meg az Úr, a szom-

bat napját és szentelte meg azt.” 2. Móz. 20, 8. 10. 11; 31, 16. 17.

Isten Krisztus által alkotá a világot és a szombatot. A biblia így Krisztusról, az igéről: „Minden dolgot általa jött létre”. Ján. 1, 3.

Ha a napot, a csillagokat, a fákat és a szép virágokat szemléljük, gondoljunk arra, hogy mindezeket Krisztus alkotá. Ugyancsak ő adá nekünk a szent szombat napját, hogy szeretetéről és isteni erejéről megemlékezzünk.

A rabbik a szombat megtartására nézve számos szabályt állítottak fel. Azt akarták, hogy ezen szabályokat minden ember tiszteletben tartsa. Ezért Jézusra is leselkedtek, hogy meglássák, mit cselekszik.

Midőn Krisztus egy alkalommal szombaton az iskolából tanítványai-val hazafelé ment, útjuk a gabona-földön vitt keresztül. Már késő volt s a tanítványok megréhezték. Letéptek néhány kalászt, szétmorzszolták őket ujjaikkal és megették a szemeket.

Egyéb napokon meg volt engedve a mezőn, vagy a gyümölcsös kertben annyit szedni, amennyit az ember ott meg tudott enni, de nem szombaton. Az ellenfél meglátta, hogy mit tesznek a tanítványok s így szólalt Jézushoz: „Íme a te tanítványaid olyasmit tesznek, amit nem illik tenni szombaton”. Máté 12, 2.

De Krisztus védelmezte tanítványait. A vádlókat Dávidra emlékeztette, aki szűkség idején a frigsátor szent kenyereiből evett és éhes kísérőinek is adott belőle.

Ha Dávid helyesen cselekedett, midőn-éhségét ezen szent kenyérel csillapította, mért cselekedtek volna az tanítványai helytelenül, midőn a szent szombat napján búzakarászokat szedtek éhségük csillapítására?

A szombat ne legyen az embernek terhére. Legyen a szombat a

béke és nyugalom kúforása. Ezért mondá az Úr: „A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért”. Márk. 2, 27.

Misszióóra 1919 június 21-ére.

Mit tanítanak az apostolok s mit mond modern világbölcselet.

1. Mit olvasunk Títusról? Tit. 2, 11—13.
2. Mit mond János apostol? Jel. 22, 12. 20.
3. Pál apostol mit jelentett ki erre nézve? 1. Tess. 5, 1—5.
4. Hogy vélekedik a modern tudomány a világ végéről?
5. Hogy vélik a világ pusztulását üstökös által?
6. Hogyan összeütközés folytán?
7. Hogyan vízhiány következtében?
8. Hogyan levegőhiány folytán?
9. Hogy vélik a föld pusztulását a naprendszer kihűlése folytán?
10. Szabad-e hinnünk az emberek vélekedésében? Esa. 65, 15—17.

Imaóra 1919 június 28-ára.

A szombat parancsolata.

(Folytatás.)

„Lón pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagóga méne és tanítá, és vala ott egy ember, akinek a jobb keze száradt volt.

Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombaton, hogy vádat találjanak ellene.

Ő pedig tudván azoknak gondolatait mondta a száradtkezü embernek: „Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előállá.

Monda azért nekik Jézus: „Valamit kérdek tőletek: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?”

És körültekintve mindnyájokont, monda az embernek: Nyútsd ki a kezdet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lón, mint a másik.

Azok pedig eltelének esztelenség-gel és beszélgetnek vala egymás-közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? Luk. 6, 6—11.

Az Üdvözítő egy kérdést intézett hozzájuk, hogy meggyőzze őket a reségükről: „Kicsoda közületek az ember, akinek van egy juha, és ha szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?”

Erre nem tudtak feleletet adni. Ő pedig így folytató: „Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombaton jót cselekedni”. Máté 12, 11. 12.

„Szabad tehát”, vagyis a törvény értelmében megengedhető. Az Üdvözítő sohasem gáncsolta azért kortársait, mert azok Isten törvényeit s így a szombatot is megtartották. Ellenkezőleg, ő maga tartotta be a legteljesebben az egész törvényt.

Esatás előre megjövendölte Krisztusról, hogy a törvényt nagygyá és dicsővé teszi. Esa. 42, 21.

Krisztus tényleg nagygyá és dicsővé tette a törvényt, amennyiben megismertette velünk annak igazi jelentését. Kimutatta, hogy nem csupán az emberek által látható cselekedetek által tarthatjuk meg, hanem gondolatban is, ami csak Isten előtt ismeretes.

Azokhoz, akik azt hitték, hogy azért jött, hogy a törvényt megszüntesse, a következőképen szólott: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek, vagy a profétáknak az eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltssem”. Máté 5, 17.

A „betölteni” a héber nyelvben annyit jelent, mint teljesíteni, megtartani. Jak. 2, 8. Hasonlóképen szólott Keresztelő Jánoshoz is: „Úgy illik nekünk, hogy minden igazsá-

got betöltésünk". Máté 3, 15. A törvény betöltése az íranta való feltétlenül engedelmisséget jelent.

Isten törvénye soha sem fog megváltozni; mert Krisztus mondá: "Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóba, vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik". Máté 5, 18.

Az adventi mozgalom keletkezése és fejlődése.

Az adventi mozgalomnak mai alakjában való fellépését az 1844. évre tehefjük, midőn egy Preston nevű nő washingtoni hívő keresztyéneket első ízben ismertetett meg a szombat s általában az isteni parancsolatok fontosságával. Mintegy negyven tagú gyülekezet fogadja el ezen igazságot. Kiváló tehetségű és hitbuzgó férfiak és nők is csatlakoznak az újonnan megismert igazsághoz: mint Bates József, Hermon Ellen G. később Whitené, White James, Smith Urijah, Haskell S. M. stb., kik lelkes agitációt fejtettek ki a biblia hit érdekében s kiknek neveivel később is állandóan találkozunk az adventi mozgalom történetében. A lelkes hívők apostoli buzgalma folytán csakhamar olyannyira elterjedtek, hogy 1848 ban április 21-én szervezkedő gyűlésüket tartatták meg az északamerikai Roky Hillben Middletown mellett. Eredményünket nagyrészt köszönhetjük annak, hogy a legmodernebb eszközökkel terjesztették hitelelveiket. Nagy súlyt helyeztek az irodalomra. 1852-ben már saját nyomdát állítottak fel. Első irodalmi terméktől több kisebb nyomtatványtól eltekintve, a mind máig megjelenő Review and Herald című folyóirat volt. Agitációs munkájuk központja Battle Creek, Mich. képezte. Ezen városban nyilvánították magukat önálló egyházzá 1861 október 6-án a követ-

kező ünnepléses nyilatkozattal: "Mi alulírottak, kik itt egybegyűltünk, mint hetednapos adventista egyház szóvetkezői Isten parancsolatainak és Jézus hitének megőrzésére". Első elnökük Bates József, jegyzőjük Smith Urijah, vezérlobizottságuk Loughborough J. N., Hull Mózes s Cornél M. E. volt.

1863 május 21-én alakították meg vezérlő konferenciájukat 3500 taggal. Ezzel egy újabb korszak vette kezdetét az adventi mozgalom történetében. A hívek mindenteljelegesen voltak szervezve és egységesen kidolgozott tervszerű munkát végeztek. Figyelmiük kiterjedt minden olyan eszközre, amely alkalmas lehet a bibliai igazságok terjesztésére: a sajtóra, iskolára, egészségügyi intézményekre.

Számuk, különösen az utóbbi évtizedekben, nagyon elszaporodott. A legutóbbi évek háborús bonyodalmai következtében jelenleg nem rendelkezünk pontos adatokkal. A beérkezett jelentések alapján számukat az egész föld kerékében 200,000-re tehefjük. Közülük Amerikában, különösen az Egyesült-Államokban körülbelül 100,000-en, Európában vagy 50,000-en s a többi három világrészben, különösen Ausztrália, Afrika és Szibéria között oszlik meg.

A mozgalom, különösen az utóbbi években, melyekről pontos adatok nem állanak meg rendelkezésünkre, tesz mind nagyobb lendületet. A tagok száma az utóbbi években több 10,000-rel növekedett. A statisztika alapján úgyiszl van felállíthatjuk azt a szabályt, hogy az adventi mozgalom évenként a meglévő tagállomány egy negyedével növekedik.

Magyarországba a múlt század 90-es éveiben jutott el az adventi igazság. Conradi, az európai divízió előjárója ismertette azt meg egy Rottmayer nevű kolozsvári polgárral. A 90-es évek végén, midőn Hue-

összesen vagy tíz híve volt a mozgalomnak Erdélyben. Ő maga is Erdélyben telepedett meg s ott kezdte meg agitációs munkáját. Az első gyülekezetek Erdélyben keletkeztek. Onnan terjedt ki a mozgalom Magyarországra físzántúli s általában keleti részére. 120 évi fáradsáttalan munka után az adventi mozgalom egy szilárd szervezettel és intézményekkel bíró egyházzá nőtte ki magát, melynek hazánkban is több ezer tagja van. A budapesti adventi gyülekezet körülbelül 300 tagot számlál,

A hetednapos adventisták intézményei.

Intézményeiknek egyedüli célja a gyülekezet által vallott evangéliumi igazságok terjesztése. Ez szabja meg a különböző intézmények jellegét. Három főcsoportra osztjuk őket, úgy mint lap- és könyvkiadóvállalatok, iskolák és egészségügyi intézetek (szanatóriumok, és misszióállomások a pogány országokban). Az 1916. évi kimutatás értelmében 76 felső iskolánk, kolégiumunk, vagy akadémiánk van az egész földön. Zömük az amerikai Unióban, egynéhány Afrikában, Kínában és Indiában s néhány az európai divízió területén. Budapesten most van tervbe véve egy teológiai intézet felállítása.

40 lap- és könyvkiadóhivatalunk van az egész föld kerékében mindenfelé. Köztük az európai osztlály területén Hamburgban (Grindelberg 15/A). Budapesti kiadóhivatalunk Budapest, I., Krisztina-körút 167 alatti van. Ezen intézetek több mint 90 nyelven terjesztenek oly folyóiratokat és könyveket, melyek a bibliai erkölcsöket és igazságokat teszik az emberiség közkincsévé. Az általunk kiadott folyóiratok száma 129. Magyar nyelven két havi folyóiratunk jelenik meg: Az üdv Üzenete és Az Evangéliumi Munkás.

Az étkezésre, a test ápolására és

tisztántartására vonatkozó bibliai egészségügyi alapelveket 36 szanatórium terjeszti az egész világon, melyek közül a hozzánk legközelebbi a németországi Friedensauban, Magdeburg mellett van. A szanatóriumokkal mindenütt-ápolói és ápolónői tanfolyamok vannak egybekötve.

Magyarországi szervezetünk a budapesti lap és könyvkiadóhivatalon kívül egyéb intézményekkel nem bír, de a vezetőség teljes tudatában van annak, hogy mily nagy fontosságra van Magyarországnak, mint a kelet kapujának fekvésénél és kultúrviszonyai folytán is mindennemű kultúra terjesztése tekintetében s így minden igyekezetével azon van, hogy amennyiben arra alkalom nyílik, a megalkotandó intézményekkel Magyarországot a bibliai igazságok terjesztésének egyik fontos központjává tegye.

Isten lelkének adományai.

Egy eszme vagy igazság iránti szeretet és lelkesedés az ember szellemi képességeinek csodás kifejlesztését és tevékenységét fogja eredményezni. A szentírás tanítása értelmében Isten szent lelke, mely a megtért hívő szívében az igazság iránti szeretetre buzdítja, a hívő gyülekezet tagjainak szunnyadó szellemi képességeit felébreszti, azokat Isten országának építésében csodatevékenységre sarkalja. Különösen a Korintusiakhoz írt első levél 12. része és az Efezusiakhoz írt levél 4. része sorolja fel részletesen a lelk adományait, amelyeket bibliai értelemben kellene a gyülekezet építésére felhasználni.

A gyülekezet minden egyes tagja köteles a néki ajándékozott lelki adományairal az igazság terjesztésébe, az igazság építéséhez minden erejével hozzájárulni. *Balázs Géza.*

Mi illik és mi nem.

Illik érzéssel bírni a nyomor iránt. Durva az, ki se szánalmat, se részvétet nem mutat és közönyösen halad el a szenvedő előtt, mintha észre se veüné.

Illik segíteni a tehetetlen nyomorú rékokat, az elagott öregeket, vagy önhibájuk nélküli szerencsétlenségbe jutott embereket.

Illik érdeklődni minden hazafias, minden jótekonycélú ügy iránt. Tehetőség szerint járulj hozzá a gyűjtéshez. Légy inkább takarékos egyéb dolgaiban, de ne hűzd ki magad az embereket segítő adakozásból.

Illik segélyre szaladni bárkinék, ha bajban látod. Útcán, közhelyen, ha elcsúsz valaki, vagy kocsit elgázolja, teremj ott, tégy, amit tehetsz, de ne fuss el féltéken, mert ez jellemtelenség. Illik a legegyszerűbb embert is megvigasztalni. Egy-két jó szóval bátorítani. Sokszor a jó szívből jövő vigasztalás többet ér a mogorván nyujtott alamizsnánál.

Illik egész lényedben, egész egyéniségedben jónak, nemesnek lenni. Nemcsak akkor, mikor az emberek látják, hanem ha egyedül vagy is, mert csak a nemeslelkű ember mondhatja magát igazán boldognak.

Illik a jót, nemeset minden jutalomra való kilátás nélkül cselekedni. Ki csak azért adakozik, hogy neve az újságba jöjjön, vagy felebbvalóit megdicséressék, nagyon alacsony jellemű.

Illik a jószívűséget, a nemeslelkűséget terjeszteni az emberek között. Mert az volna az életboldogság földön, ha mindenki jószívű, nemeslelkű lenne. Közös érdekük az embereknek, hogy ezt a tant hirdessék,

terjesszék az egész világon. Járjunk elől tehát jó példával, ne hagyjuk meggyőzés nélkül, ha látunk az emberek között szívtelenséget, rosszlelkűséget.

Illik védelmezni az állatokat. A jószívűség azt diktálja, hogy ne bántsuk, ne kínozzuk a védtelen szegény állatot. Ellenkezőleg oltalmazd, légy segítségére, ahogy csak teheted; télen például hints eieséget az éhező maradraknak.

Illik mindenki iránt nyájiasnak, előzékenynek lenni. Egy kis apró szívesség nem kerül semmibe, s mégis jólesik az embereknek.

Illik mindenkinek a jót jóval viszonozni. Nem illik verekedni. Mikor valaki tettlegességre vetemedik, az már a legutolsó s nemcsak szívtelenségre, de jellemtelenségre is mutat.

Nem illik az igazán rászoruló aggodtól, gyámoltalan betegetektől az alamizsnát megtagadni. Adj, ha adhat, bármi csekélységet. Igazi nagyszívű ember minden kérést meghallgat s ha anyagilag nem is képes minden nyomort enyhíteni, de legalább jó szava mindenkor van.

Nem illik pöfeszkedni a gazdagsággal. Légy szerény, illedelmes mindig és minden körülmények között.

Nem illik irigykedni, mert ez legsötétebb lélekre mutat. Az irigy ember olyan mint a vipera, mely mindenkit megmar s utóljára a saját mérgével magát öli meg.

Nem illik vallástalannak és gyülekezetet kerülőnek lenni. Aki erre képes nemcsak a saját lelki életéről nyujt szomorú bizonyosságot, de rossz példájával kártékonyan hat.

Nem illik a máséra áhítózni. Erdőbe a magadéval, érdem nélkül ne váj és ne fogadj el semmit. Jellemes ember mindent a saját erejével szeretet magának kiküzdeni.

Evangéliumi versek.

1.

Jézusunknak nagy szerelme
Végtelen mi irántunk;
Megtalálónknak áldott keze
Vezérünk és királyunk!
Bár feladnám életem
S Krisztus élne én bennem!

Szólfvs engem nyájias szóddal
És tehozád szaladok;
Óh ölelj át karjaiddal,
Hisz csupán tied vagyok!
E világ nem kell nékem,
Jézus, csak te légy velem!

2.

Ébredj fel alvó szívem,
Dicsőítsed Istenem,
Aki megáld engemet
S őriz minden léptemet!

Ha leszál az éjszaka,
Az Úrnak van rám gondja;
Megmentatja irtalmát
S újból felhozza napját!

Uram lakozz szívemben
S tarts meg békeségedben!
Míg tart zarándoklásom,
Küzdelmes vándorlásom!

3.

Egymást mi még viszontlátjuk
A mennyei hazában!
Isten előtt majd megállunk
Tiszta fehér ruhákban!
Testvéreink viszontlátjuk
S óh mily nagy lesz örömünk,
Ha akiket oly rég láttunk,
Keblünkre ölelhetjük!

Óh ha majd szabaddá leszünk
Attól, mi nyom bennünket;
S terheinket levethetjük,
Mik gyötörték testünket!
A krisztály tengeren állunk
S járunk arany utcákon,
S Istenünket magasztaljuk
Égi arany hárfákon!

A szentírás mint Isten kinyilatkoztatása.

I. Krisztus Urunk szerint a szentírások (ószövetség) Mózes törvénye, (Mózes öt könyve) a próféták könyvei és a zsoltárokból állanak. Luk. 24. 44. 27.

Megjegyzés: Flávius Jozefus zsidó történetíró szerint a zsidók a következő könyveket számították a szentírásához: 1. A törvény könyve (Mózes öt könyve), Józsué, Bírák, I. és II. Sámuel, I. és II. Királyok könyve. 2. Ésaías, Jeremiás, Ezekiel, Hóseás-Malakias próféták. 3. A zsoltárok, Példabeszédek, Jób, Azénekekéneke, Ruth, A siralmak, Prédikátor, Eszter, Dániel, Ezdrás, Nehemiás, I. és II. Krónikák könyve. Krisztus és az apostolok ugyanezt a nézetet vallották azzal a különbséggel, hogy Dániel könyvét Máté 24. 15. része szerint Krisztus is a próféták közé sorolja. Az apostolok: a) Pál apostol: II. Tim. 3. 15; b) Péter: II. Pét. 3. 2; 15. 16. Az úgynevezett apokrif könyvek, ú. m. Tóbiás, a Makkabeusok 2 könyve, a bölcsesség könyve stb. semminemű hitelességet nem nyertek sem Jézus, sem az apostolok részéről, minek legfőbb bizonyítéka azon tény, hogy a felsorolt szentírási könyvekre igen, ellenben az apokrif iratokra semminemű vonatkozást nem találunk az evangéliumban. A szentírás régi, szíriai fordítása nem is tartalmazza azokat; c) A szentírás tanítására elküldi az Úr a Szentlelket. Ésa. 34. 16; Ján. ev. 14. 26; 16. 13-15; Jak. 1. 5.

II. A szentírás ihletettsége.

1. A szentírás Isten ihletése által adatóft. II. Tim. 3, 16.

2. Istennek szent emberei szólta: a) a szentlélek által: II. Pét. 1, 21. t. i.

b) Krisztus lelke által. I. Pét. 1, 10. 11.

Megjegyzés: Ennek alapján az egész szentírás Krisztus tulajdon szava: Ján. ev. 1, 1-3. I. Kor. 8, 6. Isten e célra eszközül felhasználta a tudatlan, szegény és gazdag embereket. Ezen férfiaknak különböző jellemvonásai voltak, de az Úr őket megszentelve, felhasználta akaratának végrehajtására.

Megjegyzés: A biblia, vagy amennyiben itt csak Jézus történetéről lehet szó, az újtestamentum keletkezésének ideje kiterjed a Krisztus utáni 50-100 évre. Ma már tudománytalan és a mai kor összes teológiai irányzataitól megcáfoltatik (Harnack) azon felfogás, mely az újszövetségi iratok keletkezésének idejét a Krisztus sz. utáni második, vagy harmadik századba helyezi. Jézus halála után mintegy három évig a kereszténynek annak tanait emlékeztetőkben őrizték meg, úgy hogy az idővel erős stereotípuszerű tudományá jégécesedett ki. Kf. u. 62-ben Márk evangéliuma (úgy szintén Máté is). Ugyancsak Kr. u. 62 körül Lukács evangéliuma és Jeruzsálem pusztulása, tehát a 70. év után iratott János evangéliuma. Az apostolok cselekedetei 72-ben irattak le. Arómabeliekhez intéztetlevél 52-ben, a II. Kor. 58-ban, Pál apostol többi leveleit az 59-63. év között írta. A többi apostoloknak művei a 45-62. év között keletkeztek. A Jelenések könyve 95-96 körül iratott.

III. A szentírás elégséges az üdvösség elnyeréséhez.

1. A szentírás célja: II. Tim. 3, 16. 17; I. Pét. 1, 23.

2. Megszenteli az embert. Ján. ev. 17, 17.

3. Maga Jézus is mindig a szentírással győzött. Máté 4, 1-11.

4. Megóv a büntől. Zsolt. 119, 11; 17, 4.

5. Az igének hatása. Zsid. 4, 12; Jer. 23, 29.

6. Az ige megmarad mindörökké. Ésa. 48, 8; Luk. 21, 33.

A XVI. századbeli protestantizmus mindent az írásra épített s a hagyományt elvetette.

Párbeszéd.

Vigyázatok és imádkozatok.

Szereplők:

Négy asszony ülve.

1. Jó napot szomszédasszony! Tudja-e, mi újság? Majd mondok én magának valamit!

2. Igazán!? No mondja hamar, csupa kíl vagyok.

1. Jó, megmondom, de csak aztán ne mondja meg senkinek.

2. Oh dehogyan mondom, dehogyan mondom, senkinek a világon!

1. Hát tudja-e, mi történt? Figyelen csak jól ide: A Jakabné megtért!

2. A Jakabné megtért?

1. Igen, hívó lett, mit szól hozzá?

3. Mi az? Mi történt?

2. Mit szól hozzá? De csak úgy mondom meg, ha nem mondja meg senkinek. (Hozzá hajol bizalmasan).

A Jakabné megtért. De csak magának mondom meg.

3. (Meglepetten). Ilyesmit!

4. Mi az? Miről beszélnek?

3. No ilyesmit! Maga nem is tudja, de aztán ne is mondja meg senkinek; csak magának mondom; a Jakabné hívó lett.

4. Mi az, megtért? Hívó lett! Ezt még sohase hallottam. Hová tért meg?

2. Hát hová, hát úgy szokják mondani. Az Úr Jézushoz tért meg.

1. Én úgy hallottam, hogy valami gyülekezetbe jár, valami hívó emberek közé.

O vele társalogjunk, vele foglalkozunk és néki éljünk!

4. Na úgy látom szomszédasszony, maga nagyon sokat jár ahhoz a Jakabnéhoz, hogy ily sok mindent tanul tőle.

3. Na de most elárulta magát, mert amint veszem észre, maga is jár abba az úgynevezett gyülekezetbe. Csak vallja be őszintén!

1. Igazuk van, járok gyakran oda a gyülekezetbe és mondhatom oly szép szavakat hallok ott, amit még sehol sem hallottam. Én már elég szomszédasszonyt ismertem életemben, de ilyen hívó asszonyt mint a Jakabné még soha.

2. Oh akkor mi is elmegyünk, ha szívesen látnak ott bennünket, legalább közelébb is megismernénk a Jakabnét, azt a hívó asszonyt.

1. Oh a legnagyobb örömmel és ha maguk párszor elmennek abba a gyülekezetbe, majd megállásuk, hogy rá fognak érni mindig imádkozni! Most pedig megtanítom magukat egy szép énekre, amit ott tanultam és ha eljönnek velem, ezt fogjuk énekelni, figyeljenek és énekeljék utánnam: (éneklük): („Öröm van a mennyben...“)

Gyülekezeti hírek.

Temetés Miskolcon.

F. évi január hó 4-én volt Miskolcon a mi kedves Porcsin testvéreink 18 éves Béla fiának temetése. A városzerte köztisztviselőiben álló testvéreket a nagy hideg ellenére is nagyszámú kondoláló közönség kereste fel ez alkalommal, hogy irántuk a gyászbeszéd alkalmával ily módon is kifejezzék részvéltüket.

Alulírott beszélt a gyászszónál nagyszámú közönséghez a kereszténynek boldog reménységéről és arról, hogy mi módon kell számlálni napjainkat, hogy bölcs szívünk legyen

3. Semmi. (Legyint a kezével). Azt úgy kell érteni, hogy elhagyta a világi szokásokat, világi népekkel nem barátkozik, és folyton imádkozik.

4. Hja, könnyű annak, aki rá ér; én nem érek rá. Mikor imádkozzam én, mikor egész nap sorba kell állnom.

1. Én ugyanezt mondtam neki és tudja e mit mondott? Azt, hogy a jó Istennek sokkal több dolga van s azért mégis rá ér mindnyájunkra gondolni. Egyikünkről sem felejtkezik meg. Sorsunk, életünk intézi és mi még megköszönni sem értünk rá a jó Istennek eme nagy jóságát és szeretetét?

2. Igaza van, mikor ezeket mondta! Mi mindig csak magunkkal vagyunk elfoglalva és legkevésbé gondolkunk a jó Istenre, kinek a legtöbbször tartozunk.

3. Tudja, én sokat gondolok a jó Istenre és mindig gondolom, hogy már kéne az egyszerű a templomba is menni, már kéne imádkozni is, de az embert az a sok dolog mindig úgy leköti.

1. De tudja-e, hogy ezt is mondtam néki és azt mondtam, hogy ez azért van, mert először magunkra gondolkunk és nem a jó Istenre. Keressük először Istennek orszagát és annak igazságát és azok után mindenek megadatnak nekünk.

4. Hát hogyan kell keresnünk Istent?

1. Napjainkat az Ő szent nevével kezdjük meg és kérjük minden nap az Ő áldását, hogy adjon erőt ahhoz, hogy néki szolgálhassunk.

2. De mondja szomszéd asszony, miért kell nekünk minden nap kerüznünk a jó Isten, hisz evvel csak zavarjuk, nem lehetne-e előre egy hónapra valót kérni, tőle?

3. Vagy pedig egy évre valót előre kérni?

1. Oh azt nem lehet, mert a jó Isten azt akarja, hogy mi mindig szüntelen lélekben vele légyünk,

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint“ 1. Kor. 8, 8.

XII. évfolyam.

Budapest, 1919.

3-4. szám

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 49/19. harmadik és negyedik negyedévre:

1. Missziói programok. 2. Kéthetemenkénti imaórák programja. 3. Külföltelek.

Misszióóra 1919. okt. 4.

Imaóra 1919. okt. 11.

A szombat megőrzésének szabályai.

Az izgatószerrek káros befolyása.

(White E. G.)

1. Szabad-e saját munkánkat végezni szombat napján? 2. Móz. 20, 9. 10.

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályákon futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig, aki a pályafutásban tusakodik, mindenben magatartott; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant.“ 1. Kor. 9, 24. 25.

4. Mily intézkedéseket tett Nehemiás próféta a szombat megszentelésére? Nehem. 13, 19, 20; 13, 21, 22; Ámos 8, 5. 6.

5. Szabad-e főzni, vagy sütni szombat napján? 2. Móz. 16, 23.

6. Szabad-e keneteket készíteni, vagy halottakkal foglalkozni? Luk. 23. 54-56.

7. Szabad-e saját érdekeinket szolgálni? Ésa. 58, 13.

8. Honnan tudjuk, hogy a szombat megszenteléséhez tartozik a betegek gyógyítása? Ján. 5, 7-9.

9. Miért tanította az üdvözítő tanítványait imádkozni, hogy ne keljen menekülniök szombat napon? Máté 24, 16-20.

10. Vajon a szombat megtartásához tartozik-e a gyülekezetek tartása? Luk. 4, 16.

Az Úr vizsgáltja a gyászolókat azon erős hittel és tudattal, hogy csakhamar boldogan viszontlátják elvesztett kedvesüket. *Balázs G.*

Temetés Széken.

Rövid szenvedés után 1918 november 26-án meghalt az Úrban a mi kedves atyánkfia Tamás András életének 60. évében. 15 évig volt hű tagja a széki gyülekezetnek. Alulírott a háznál és a temetőben tartott vizsgáztató beszédet a Jelen. 14, 13. verse alapján. *Kellemen I.*

Nemes Gyula kedves testvérünk Abaúj-Szepsiből keres egy jóravalló fiút tanulóknak kádár műhelyébe. Az illető fiú vagy testvérnek, vagy barátkónak gyermeke legyen.

Tudatjuk kedves testvéreinkkel, hogy Huenergardt atyánkfia január hó 23-án egész családjával együtt Amerikába utazott. Célja az Úr ügyének előmozdítása. Mihelyt elvégezte oltani munkáját, azonnal vissza szándékszik térni körünkbe. Az Úr őrizze meg ővivel a hosszú úton és segítse vissza őket mielőbb hozzánk, hogy együttesen végezzük az Úr munkáját. Amerikai címe: Huenergardt Hillsboro, Kansas, U. S. A.

„Evangeliumi munkás“

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

Szerkesztőségi bizottság:

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felülsz szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Krisztina-körút 167.

Amerika részére: *Review & Herald Publ. Assn.*
New-York City, 32. Union Square East.

s oly életet éljünk, hogy egykor az Úr trónja előtt való megjelenésünk az örömmek és földi életünk megjutalmazásának napja legyen.

Az Úr vizsgáltja meg a gyászoló testvéreket s engedje meg nekik, hogy szeretett gyermeküket boldogan viszontláthassák.

Dicséretre kell ez ízben megemlékeznünk a kedves miskolci testvéreink és barátainkról, akik minta buzgalommal és áldozatkészséggel igyekeznek előmozdítani az Úr országának ügyét s akik szilárdan állanak az igazságban.

Erejüket felülmúló áldozataik áldása, melyet a hozzájuk érkező atyafiak érdekében s az evangéliumi munka elősegítésében hoznak, viszszaáll rájuk s a megmentett lelküket, kiket ama nagy városban, vézetnek az igazsághoz, melyben az Úr őket vigyázókká tette, egykoron mint drágakövek ragyognak koronájukban.

Temetés Soroksáron.

F. évi február hó 7-én volt Soroksáron a mi kedves Pala testvérünk feleségének temetése. Egy nagyon kedves testvérünket veszítettük el benne, aki családjával egyetemben kitartó hűséggel állott az igazság mellett minden időben.

A vesztéséget annál jobban érezzük, mert a főváros tövében fekvő óriási kiterjedésű községünkben felettebb nagy szükség van minden egyes hűséges lélekre, aki az Úr ügye iránti hűségével bizonyosságot tesz az igazságról.

A szigorú hideg ellenére is számos, a legmesszebb helyeken lakó testvéreink keresték fel a gyászoló testvérünket, hogy irányában és kis lánykaja iránt érzett részvétüket kifejezésre juttassák.

Alulírott a gyászházban s a sírnál a 90. zsoltár alapján az igazságnak és a vigasznak szavait intézte az egybegyűltekhez.